

Oponentský posudek bakalářské práce

Monika Brambůrková

Měkká represe vůči kampani MeToo v českých celostátních denících

Bakalářská práce Moniky Brambůrkové se soustředí na to, jak česká média reagovala na kampaň MeToo, konkrétně jak se v nich vůči ní projevovала měkká represe. Práce odpovídá formálním požadavkům katedry na její vypracování, pokud se týká rozsahu, relevance tématu, použité literatury a metodologie i citačních zásad. Pouze oddělování citačních odkazů v textu tečkou z obou stran není obvyklé a nepůsobí dobře, to však práci na kvalitě nijak neubírá. Gramaticky a stylisticky je autorčina práce na vysoké úrovni. V textu se sice najdou překlepy nebo chyby v interpunkci, nenarušuje to však významně to, jak se práce čte.

V teoretické části autorka pracuje velmi dobře s dosavadní zahraniční i českou literaturou, pomocí které představuje koncept měkké represe a následně jej uvádí do kontextu feministického hnutí, kampaně MeToo a jejich obrazu v médiích, přičemž si všímá důležitých rozdílů mezi Českem a západními zeměmi. Tato část jasně směřuje k formulaci výzkumných otázek. Oceňuji také, jak se autorka pokusila vypořádat s různými konceptualizacemi měkké represe a vytvořila jejich syntézu. Možná je jen trochu škoda, že v analýze explicitněji nepracovala s rozdělením represe na mikro-, mezo- a makroúrovni, které představila v teoretické části.

V metodologické části autorka dobře obhájila výběr deníků, časového období i analytických nástrojů, konkrétně obsahové analýzy, která je vhodnou metodou pro zkoumání zvoleného tématu. Popsala také detailně, jak proces analýzy probíhal. Výsledky jsou přehledně zobrazeny v grafech a tabulkách. Díky velkému množství příspěvků, které se autorce podařilo shromáždit a zanalyzovat, bylo možné nejen identifikovat typy měkké

represe v celostátních denících, rozsah jejich výskytu a vývoj v čase, ale rovněž zohlednit například rozdíly v autorství článků. Je proto škoda, že je autorka v závěru práce více nereflektovala.

Závěrečná část je bohužel slabým místem této práce. Výsledky nejsou diskutovány s úvodní nebo jakoukoliv další literaturou, kromě připomenutí, čím typologie autorka použila. Autorka se také příliš nepokouší interpretovat některé zajímavé výsledky z analytické části. Problematický je autorčin argument, jenž se opakovaně objevuje i při prezentaci výsledků, „že počet článků obsahujících represi klesal současně s poklesem zájmu o kampaně MeToo“ (s. 53). Údaje v *Grafu 1* a *Tabulce 4* totiž naznačují, že ačkoliv absolutní počet článků v průběhu let klesal, procentuální podíl článků obsahujících represi na celkovém počtu článků se příliš neměnil, nebo se dokonce mírně zvýšil. Bylo tedy vhodné více pracovat s relativními četnostmi. Je také škoda, že se autorka v závěru nepokusila více zdůraznit, v čem jsou výsledky její práce přínosné, například i v kontextu některých souvisejících kauz nebo legislativních změn poslední doby.

Mé otázky vycházejí právě z příliš krátkého závěru práce. Jak lze s pomocí sociologické teorie interpretovat zjištění, že ženské autorky se v člancích dopouštěly represe v podobné míře jako jejich mužští kolegové? Jak by mohla tato práce přispět ke změně problematických způsobů, jakými se v médiích informuje o tomto a podobných tématech?

Práce Moniky Brambůrkové splňuje nároky bakalářského studia. Úroveň úvodních částí je na vysoké úrovni, celkový dojem z práce ale kazí závěrečné kapitoly a některá neobratná vyjádření při prezentaci výsledků. Pro práci navrhuji známku „C“, ovšem o konečném hodnocení rozhodne obhajoba.